

CHƯƠNG 10

Nhi Nữ Tình Trường

A

m!

Một tiếng nổ vang như sét, Sơn Quân thân mình bị bắn lên không cả mấy trượng.

Thực ra lão biết tình hình bất lợi đã tính bài chuẩn, khi phát chưởng vận sẵn Cang Khí hộ thân, lợi dụng chưởng lực đối phương đẩy lên cao liền quay người lướt xa đi tới bảy tám trượng phi thân lao thẳng ra cốc khẩu lướt đi như một mũi tên!

Chạy xa mấy chục trượng lão còn nói vọng lại:

- Hàn Tùng Linh! Lão phu sẽ còn gặp ngươi đòi lại món nợ ngày hôm nay!

Bấy giờ trời đã mờ sáng.

Ngũ Thiên Khôi không ngờ sư phụ bỏ rơi mình, cất tiếng thở dài não nuột nhắm mắt lại.

Đơn Kiếm Hồng điếm xuống một chỉ rồi bước tới gần Hàn Tùng Linh chấp tay nói:

- Hàn thiếu hiệp là đại ân nhân của Âm Mộng Cốc chúng tôi. Không biết thiếu hiệp có thể lưu lại vài hôm cho đệ tử bổn cốc tỏ chút ân tri ngộ không?

Hàn Tùng Linh hoàn lễ đáp:

- Đơn huynh quá lời! Tại hạ được Công Chúa giúp đỡ mà vượt qua Âm Mộng Cốc này, chịu ơn sâu mà báo đáp được một phần như thế, tự xét chưa đủ. Sau này nếu còn cơ hội lại tiếp tục báo đáp. Vì trước mắt công việc quá bề bộn nên không thể ở lại được, xin các vị lượng thứ. Tới đây tại hạ xin cáo từ.

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Hàn thiếu hiệp vội đi ngay sao? Đệ tử bổn cốc có nhiều chỗ không phải với thiếu hiệp, Đơn Kiếm Hồng này xin thay mặt mọi người tỏ lời xin lỗi. Sau này nếu có gì cần đến bổn cốc, thiếu hiệp chỉ cần viết mấy chữ, Đơn Kiếm Hồng sẽ bẩm báo lên Công Chúa, nhất định chúng tôi sẽ tận lực vì thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh cười đáp;

- Thịnh tình của các vị tại hạ xin ghi khắc trong lòng. Âm Mộng Cốc xưa nay không tranh chấp với các môn phái nên tại hạ không muốn phiền các vị vì mình mà phải gây thù chuốc oán.

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Tại hạ biết Hàn công tử là người có vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng đầy nhiệt huyết. Đây là lần đầu tiên trong đời tại hạ gặp được một người nghĩa sĩ chân chính. Chúng ta đừng nói những lời khách sáo đó nữa. Tại hạ cũng biết không thể lưu giữ được, nhưng trước khi đi, xin công tử sai bảo một lời.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ đâu dám? Có điều gì xin Đơn huynh cứ nói.

Đơn Kiếm Hồng nói:

- Hàn công tử ra lệnh xử lý Ngũ Thiên Khôi thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Xử lý Ngũ Thiên Khôi thế nào là do Công Chúa định đoạt, tại hạ chỉ là ngoại nhân, đâu dám can vào nội bộ Âm Mộng Cốc?

Bạch Phong Công Chúa bước tới trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho Hàn Tùng Linh hỏi:

- Công tử bảo tôi xử lý Ngũ Thiên Khôi ư?

- Tại hạ đâu dám có ý kiến gì, đây chẳng qua là sự vụ của Âm Mộng Cốc...

- Nhưng hắn đã đầu nhập vào Tam Phật Đài, nghĩa là đã trở thành cừu nhân của công tử.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Đúng thế, nhưng trước hết hắn vẫn là kẻ phản đồ của Âm Mộng Cốc.

- Nhưng nếu hắn được tha thì sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Ngũ Thiên Khôi liên kết với Tam Phật Đài tức biến thành cừu nhân của tại hạ, nhưng chỉ bên ngoài Âm Mộng Cốc, và hắn vẫn không thay đổi lập trường, tại hạ sẽ có cách giải quyết.

Bạch Phong Công Chúa gật đầu nói:

- Thôi được!

Nàng bước tới trước mặt Ngũ Thiên Khôi nói:

- Ngũ Thiên Khôi! Bồn Công Chúa vẫn cứ biết ơn của người ngày xưa đã vì ta mà bỏ nhiều công sức. Nhưng việc bán chúa cầu vinh thì không thể tha. Hơn nữa người còn mua chuộc bọn Ngọc Hà phản lại ta, lấy trộm lệnh phù, sát hại Hắc Sát Liễu Vượng là hậu nhân của một vị trung thần đã tuấn tiết vì tiền triều.

Ngũ Thiên Khôi cúi đầu không đáp.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Đơn Kiếm Hồng ra lệnh:

- Từ bay người trở thành Tổng Giám thay Ngũ Thiên Khôi. Bây giờ hãy phế bỏ công lực của Ngũ Thiên Khôi rồi sau đó trực xuất ra khỏi Âm Mộng Cốc. Với Ngọc Hà, Ngọc Cúc, Ngọc Đào và Ngọc Hương cũng thế!

Đơn Kiếm Hồng cúi người đáp:

- Ti chúc tuân lệnh!

Rồi ra lệnh cho hai tên thuộc hạ:

- Mang Ngũ Thiên Khôi vào cốc!

Ngũ Thiên Khôi nhìn Hàn Tùng Linh đầy căm hận, sau đó bị hai tên hán tử kéo đi.

Hàn Tùng Linh nhìn Bạch Phong Công Chúa nói:

- Bây giờ Hàn mỗ xin cáo từ!

Bạch Phong Công Chúa cắn môi nói:

- Xin công tử khoan đi đã, tôi muốn nói vài lời...

- Công Chúa sai bảo điều gì xin cứ nói.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Đơn Kiếm Hồng nói:

- Đơn Tổng Giám, sau này mọi việc trong Âm Mộng Cốc đều do người xử lý, được chứ?

Đơn Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Công Chúa định đi xa hay sao?

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Phải!

Đơn Kiếm Hồng tỏ ra lo lắng:

- Công Chúa định đi đâu có thể cho ti chức biết được không?
- Đến tổng đàn Tam Phật Đài!

Đơn Kiếm Hồng nghe nói hết sức ngạc nhiên há hốc mồm miệng nhìn Công Chúa hồi lâu mới nói:

- Đến tổng đàn Tam Phật Đài ư? Công Chúa có việc gì vậy?

Câu trả lời của Bạch Phong Công Chúa không chỉ làm Đơn Kiếm Hồng ngỡ ngác mà cả Hàn Tùng Linh cũng hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Công Chúa mười mấy năm qua không ra khỏi Âm Mộng Cốc, đệ tử ở đây cũng không xuất hiện trong giang hồ, vậy thì cô ta có ân oán gì với Tam Phật Đài chứ?

Bạch Phong Công Chúa đáp:

- Vì ta muốn trả thù cho Mai bà bà.

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc, môi mấp máy định nói điều gì nhưng không nói được.

Mai bà bà là người nuôi dưỡng Công Chúa suốt hai chục năm qua, đương nhiên tình cảm vô cùng sâu nặng. Bà ta đúng là bị một tên trong Tam Phật Đài đánh trọng thương, nhưng chung quy đều là do Ngũ Thiên Khôi.

Nay cô ta tha bổng cho tên phản đồ này mà lại tìm Tam Phật Đài đòi nợ, cái đó vừa vô lý vừa điên cuồng, vì trong giang hồ chưa có môn phái nào dám đối địch với thế lực đáng sợ này, Bạch Phong Công Chúa và Âm Mộng Cốc thì thăm vào đâu?

Có lẽ Đơn Kiếm Hồng còn chưa biết Tam Phật Đài lợi hại thế nào, chấp tay nói:

- Nếu trả thù cho Mai bà bà thì ti chức xin được suất lĩnh một số đệ tử thay Công Chúa đến tổng đàn Tam Phật Đài...

Rất nhiều đệ tử Âm Mộng Cốc tán thành với đề nghị của vị Tổng giám.

Bạch Phong Công Chúa lắc đầu đáp:

- Tam Phật Đài thế lực rất hùng hậu, cao thủ như mây. Các người tới đó chẳng khác nào thiêu thân tự đâm đầu vào lửa, vì thế mà Mai bà bà trước lúc lâm chung đã di mệnh lại rằng đệ tử Âm Mộng Cốc không được trả thù.

Đơn Kiếm Hồng buột miệng hỏi ngay:

- Còn Công Chúa ...

Bạch Phong ngắt lời:

- Lúc đầu Mai bà bà cũng không muốn cho ta trả thù. Nhưng ý ta đã quyết, vì thế nên bà bà đành nhượng bộ, nhưng với điều kiện chỉ được đồng hành với Hàn công tử thôi.

Nói xong liếc nhìn Hàn Tùng Linh.

Úc Liên đã biết nội tình, thấy Công Chúa mượn cớ trả thù cho Mai bà bà để theo Hàn Tùng Linh thì vô cùng thất phục.

Đứng ngây ra một lúc, Hàn Tùng Linh mới nói:

- Công Chúa, tại hạ với Tam Phật Đài là thế thủy hỏa không dung hòa. Công Chúa đi cùng Hàn mỗ thì chỉ gặp nguy hiểm trùng trùng và sự hy sinh mà thôi.

Bạch Phong Công Chúa kiên nghị đáp:

- Dịch Cư Hiền đã chạy tới tổng đàn Tam Phật Đài. Cho dù tôi không đi với công tử thì cũng không chịu bỏ qua đâu. Hơn nữa chỉ có một mình thì nguy hiểm hơn.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm đáp:

- Công Chúa nói vậy cũng không sai, nhưng nếu như ở lại Âm Mộng Cốc này...

Bạch Phong ngắt lời:

- Tôi đã quyết định rời khỏi Âm Mộng Cốc để báo thù, việc đó không thể thay đổi được. Còn chúng ta có cùng đi với nhau hay không thì nếu công tử thấy không tiện, tôi cũng không ép buộc.

Hàn Tùng Linh lưỡng lự một lúc nói:

- Đã vậy, tại hạ muốn từ chối cũng không được rồi...

Bạch Phong Công Chúa tỏ vẻ giận dữ:

- Tôi không cầu xin công tử phải nhận lời!

Hàn Tùng Linh cười khổ đáp:

- Công Chúa, ý tại hạ không phải như vậy. Thực tế con đường trước mắt tại hạ đúng là ngập máu, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bạch Phong Công Chúa kiên quyết nói;

- Miễn sao trả được thù, còn gian khổ hy sinh thế nào tôi cũng sẵn sàng chấp nhận!

Úc Liên nghe nói cười thầm:

- Không phải là “miễn sao trả được thù”, nên nói “miễn sao được ở bên chàng” thì đúng hơn.

Hàn Tùng Linh nói:

- Công Chúa, chỉ sợ ngay cả việc trả thù được hay không...

Bạch Phong ngắt lời:

- Chẳng lẽ cứ ở lại Âm Mộng Cốc này thì sẽ trả được thù?

Nàng điềm tĩnh lại, nói thêm:

- Hàn công tử, ở lại đây, hàng ngày trông thấy nắm mồ Mai bà bà, Bạch Phong không chịu nổi đâu...

Đơn Kiếm Hồng chen ngang:

- Hàn thiếu hiệp, Công Chúa đã quyết việc gì là không thay đổi đâu. Công Chúa chúng tôi hầu như chưa từng rời khỏi Ma Thiêu Lĩnh này. Ai cũng biết giang hồ hiểm ác, nếu để Công Chúa đi một mình sẽ rất nguy hiểm. Ý tại hạ...

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi được. Công Chúa định khi nào thì xuất hành?

Tỷ muội Úc Liên thấy vậy mặt đều rạng rỡ lên.

Bạch Phong đáp:

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói:

- Còn y phục và vật dụng...

Bạch Phong Công Chúa chững như đã có kế hoạch sẵn, trả lời ngay:

- Tôi muốn để cho Úc Liên, Úc Lan đi theo. Bây giờ chúng sẽ quay lại lấy đồ đạc.

Úc Lan nghe vậy mừng rơn, vội cùng Úc Liên quay vào cốc.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Công tử, chúng ta ra ngoài cốc chờ họ.

Hàn Tùng Linh chấp tay nhìn Đơn Kiếm Hồng nói:

- Đơn huynh, tại hạ đành cáo từ ở đây.

Đơn Kiếm Hồng hoàn lễ, cảm kích nói:

- Bốn cốc nhờ có Hàn thiếu hiệp mà được bình an, nay lại được thiếu hiệp phù trợ Công Chúa, đại ân đại đức này Đơn Kiếm Hồng xin ghi xương khắc cốt, hoài mong thiếu hiệp và Công Chúa hoàn thành tâm nguyện, thành công trở về.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ sẽ cố sức để không phụ lòng mong đợi của Đơn huynh và chư vị.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Đơn Tổng Giám hãy cho người thu dọn hiện trường, bố trí canh phòng, số còn lại cho về nghỉ ngơi. Trong thời gian tới, hy vọng Tổng giám thay ta xử lý mọi việc ở đây thật tốt và đặc biệt quan tâm đến mấy tên tỳ nữ giúp ta.

Đơn Kiếm Hồng nghiêm trang đáp:

- Ti chúc tuân lệnh!

Bạch Phong Công Chúa gật đầu, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn công tử, chúng ta đi thôi!

Hai người bước ra cốc khẩu, Đơn Kiếm Hồng đứng lặng nhìn theo, cho đến khi hai người đi khuất mới ra lệnh cho thuộc hạ thanh lý hiện trường.

Đôi nam nữ lẳng lặng bước đi, không ai nói lời nào.

Đi hết con đường hẹp đến nơi hôm trước Hàn Tùng Linh giao chiến với Lục Ngọc Lão Nhân và Tam Tinh Chiếu Mệnh, Bạch Phong Công Chúa chỉ vào một tảng đá nói:

- Công tử ngồi xuống để Bạch Phong xem thương thế ra sao...

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới nhớ lại vết thương trên vai mình, cười ngượng nghịu nói:

- Công Chúa, không sao đâu, chỉ bị sây sướt một chút thôi.

Bạch Phong dịu giọng:

- Nhưng dù sao thì lau sạch máu tra thuốc vào vẫn mau lành hơn.

Hàn Tùng Linh đành làm theo ngồi xuống.

Bạch Phong Công Chúa lấy ra một chiếc khăn trắng muốt bốc tuyết làm khăn ướt đi rồi mở cúc ngực áo kéo lộ vết thương ra đem lau sạch vết máu đã đông cứng lại xung quanh vết thương.

Hàn Tùng Linh thấy vậy rất ái ngại, nhưng cũng đành ngồi yên không nói gì.

Lần đầu tiên chàng được một nữ nhân chăm sóc, cảm thấy làn da mịn màng mát rượi của nàng chạm vào da thịt, trong người trào lên cảm giác lâng lâng rất khó tả.

Bạch Phong Công Chúa vừa làm vừa hỏi:

- Hàn huynh không có gì để nói cả sao?

Hàn Tùng Linh ngoảnh mặt sang nhìn nàng nói:

- Hoàn cảnh của chúng ta không giống nhau, tại hạ biết nói gì với Công Chúa đây?

- Đương nhiên mỗi người có hoàn cảnh và cuộc sống khác nhau. Nhưng một khi đã cùng đi với nhau thì sẽ tìm cách thích ứng với nhau, tiểu muội nói như vậy có đúng không?

Hàn Tùng Linh nhận thấy nàng đã thay đổi cách xưng hô thân thiết hơn, nhưng làm như không để ý, trầm giọng nói:

- Công Chúa, chỉ sợ muốn thích ứng không phải là chuyện dễ...

Bạch Phong nói:

- Tiểu muội thấy rằng chỉ cần có quyết tâm là thích ứng được thôi. Công tử có tin không?

Hàn Tùng Linh trả lời không dứt khoát lắm:

- Cũng có thể.

Bạch Phong Công Chúa lau xong vết máu hỏi:

- Công tử có linh dược trị thương chứ? Bạch Phong cũng có, nhưng sợ không công hiệu lắm.

Hàn Tùng Linh đưa ra bình dược thương của sư phụ để lại, Bạch Phong Công Chúa rắc lên vết thương, sau đó lấy ra một chiếc khăn mỏng băng lại.

Hàn Tùng Linh chợt nói:

- Công Chúa ...

Bạch Phong ngắt lời:

- Linh ca, từ nay đừng gọi Bạch Phong là Công Chúa nữa.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Tại hạ phải gọi thế nào?

- Đơn giản là Bạch Phong thôi, bởi vì thực tế tiểu muội không còn là Công Chúa nữa.

Bấy giờ tử muội Úc Lan vừa tới, mỗi tên đeo một túi hành lý. Bạch Phong Công Chúa và Hàn Tùng Linh đứng lên, bắt đầu hành trình.

Úc Liên hỏi:

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta tới đâu?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đến Trấn Sơn Quan.

Úc Liên liếc nhìn thư thư rồi nói:

- Công tử chỉ đường, hai thư muội chúng tôi sẽ đi trước.

Hàn Tùng Linh chỉ tay lên ngọn núi cao trước mặt cười đáp:

- Băng qua sườn bên tả ngọn Bạch Vân Phong là tới quan lộ, cứ nhắm hướng nam đi hơn mười dặm thì tới trấn.

Úc Liên gật đầu bảo Úc Lan:

- Chúng ta đi trước!

Úc Lan hiểu ý, lập tức cùng muội muội lướt đi.

Nhưng mới bước được mấy bước, chợt nghe Hàn Tùng Linh nói:

- Hai cô nương khoan đã!

Hai tử muội dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Công tử còn điều gì sai bảo?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Trước mặt có người!

Tất cả nhìn xuống đồi, thấy có một bóng người bước chệch choạng tiến về phía họ.

Bạch Phong nhú mày hỏi:

- Linh ca có nhận ra người đó là ai không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Xa quá không nhìn rõ, nhưng nhìn dáng người và y phục lại thấy quen quen như đã gặp đâu đó...

Úc Liên ngưng mục nhìn chột kêu lên:

- Hàn công tử! Chân núi bên kia có bốn người dường như đang đuổi theo người kia.

Hàn Tùng Linh vội nói:

- Chúng ta mau xuống đó xem!

Dứt lời phi thân lao xuống núi, Bạch Phong Công Chúa cố sức đuổi theo.

Úc Lan lo lắng nói:

- Mọii mọii! Chúng ta để Công Chúa đi một mình như vậy sao?

Úc Liên cười đáp:

- Bây giờ thì Công Chúa theo Hàn công tử như hình với bóng, chúng ta không cần quan tâm nữa, chỉ đừng để họ bỏ rơi là được!

Hai người thủng thẳng đi theo.

Chỉ chốc lát Hàn Tùng Linh đã xuống tới chân núi mới nhận ra người đang lên núi là ai thì bốn người kia cũng vừa đuổi tới.

Chàng vừa ra sức lao tới, vừa nói:

- Lãng Tử!

Không sai, người đi đầu chính là Lãng Tử. Bộ võ phục của y đầy máu, chân bước lảo đảo, rõ ràng là đã bị thương.

Bấy giờ song phương cách nhau chừng năm mươi trượng.

Lãng Tử cũng nhận ra Hàn Tùng Linh, ánh mắt liền sáng lên cố sức chạy nhanh thêm nói:

- Hàn lão...

Tiếng “đệ” chưa kịp phát ra thì rú lên một tiếng, bị nhấc bổng lên không bay về phía trước.

Nguyên bốn tên kia vừa đuổi tới nơi, một tên phát chưởng đánh trúng hậu tâm Lãng Tử.

Hàn Tùng Linh nhún chân lao tới mười mấy trượng vừa kịp đỡ lấy Lăng Tử, theo đà còn lướt thêm ba bốn trượng nữa mới đứng lại.

Bốn người kia cũng vừa chạy tới.

Hàn Tùng Linh cuống xuống nhìn ngực áo và cả khuôn mặt đẫm máu của Lăng Tử, lo lắng hỏi:

- Huynh có sao không?

Lăng Tử thều thào đáp:

- Hàn lão đệ... trước khi đoạn khí... cuối cùng... ta cũng... được gặp ... lão đệ...

Bốn tên kia vây lấy Hàn Tùng Linh nhưng chúng bị khuôn mặt kiêu diễm của Bạch Phong Công Chúa cuốn hút đứng ngay ra nhìn, quên hết những gì đang diễn ra trước mắt.

Hàn Tùng Linh nói:

- Huynh đừng nói gở như thế... Tiểu đệ nhất định sẽ chữa cho huynh bình phục.

Lăng Tử nhổ ra một bãi máu, cười thảm đạm nói:

- Hàn lão đệ! Ta tin vào... nội lực thâm hậu... của lão đệ... sẽ chữa lành... nội thương... nhưng ta biết... tâm phế mình... đã vỡ nát... cho dù thánh thần... cũng không thể...

Tới đó lại ho ra một bãi máu nữa.

Hàn Tùng Linh đau đớn nói:

- Tiểu đệ đến chậm một bước...

Lăng Tử lắc đầu nói:

- Lão đệ... im lặng... nghe ta nói... đừng ngắt lời... Khổng Tước Chân Nhân... chỉ e cũng khó... thoát nạn...

Hàn Tùng Linh gấp giọng hỏi:

- Khổng Tước Chân Nhân ở đâu?

- Cứ nghe ta nói... vị đó nhờ ta chuyển lời báo với người... đừng tin lời chúng... đó là một... âm mưu...

- Âm mưu?

- Không sai... Đừng nghe lời chúng.

- Chúng là ai? Triệu Tông Nguyên đúng không?

- Chính hẳn... Khổng Tước Chân Nhân khuyên người một câu...Lượng tiểu phi quân tử... vô độc bất trượng phu...

Y lại ho một tràng nói tiếp:

- Bây giờ gặp được người... đó là ông trời còn có mắt...

Hàn Tùng Linh phẫn nộ nhìn bốn người kia, mắt vẫn tia máu, nghiêng răng nói:

- Nếu ông trời có mắt thì đã không để cho huynh gặp thảm họa thế này!

Lăng Tử hít vào một hơi, lại nói:

- Lão đạo thường nói... anh hùng hào kiệt... chỉ chết một lần... Hàn lão đệ... ta chết thế này... thật không... uổng phí.

Nói xong ộc ra một bãi máu nữa, mắt đại dần đi, nhưng môi vẫn giữ nụ cười lãnh ngạo cố hữu khiến Hàn Tùng Linh thấy lòng mình đau thắt.

Chàng đặt Lăng Tử xuống đưa tay xoa ngực hoạt huyết nhưng tâm mạch đã vỡ nát không sao khôi phục lại được nữa, biết việc cứu chữa là vô vọng, từ từ đứng lên, đưa mắt rực lửa nhìn đối phương.

Trong bốn người này có một lão nhân sứt môi do bẩm sinh để lộ bộ răng vàng khè, một lão nhân khác có một vết sẹo đao chém ngang má trái và hai tên trung niên hán tử, người cao gầy, hai tay lòng không như vượn, râu mọc lỏm chỏm đầy mặt nhưng một tên râu đen và một tên râu vàng.

Bọn này vẫn nhìn Bạch Phong Công Chúa chưa rời mắt.

Tên hán tử râu đen nói:

- Kim Ti Hâu! Trong đời mình Hắc Mao Hâu ta chưa bao giờ thấy một nữ nhân kiêu diễm như thế! Chỉ sợ Tây Thi Khương Việt ngày xưa cũng không hơn được!

Tên hán tử râu vàng nói:

- Hắc hắc! Đó là phúc khí của chúng ta!

Lão nhân sứt môi có vẻ như là người chỉ huy, khoát tay nói:

- Thôi đi! Hãy làm xong chính sự trước, việc đó bàn sau.

Bạch Phong Công Chúa giận đến tái mặt, nhưng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn sang Hàn Tùng Linh.

Chàng bước lại gần, trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho nàng nói:

- Giữ giúp ta thanh kiếm.

Bạch Phong Công Chúa ngạc nhiên nói:

- Huynh sao thế?

- Ta không sao. Hãy cầm lấy.

- Huynh không dùng kiếm sao?

Hàn Tùng Linh mặt đầy sát cơ, nghiêng răng nói:

- Ta cần thấy máu! Lấy máu của bọn súc sinh này rửa hận cho Lãng Tử!

Nói xong bước tới trước mặt Kim Ti Hầu, tới cách ba bước thì dừng lại chiếu ánh mắt sắc như hai mũi kiếm nhìn hẩn.

Tên này không khỏi rúng động, nhìn sang đồng bọn để lấy lại can đảm, cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử! Chỉ sợ ngươi cũng theo bước Lãng Tử xuống âm ti gặp Diêm Vương lão ngũ mà thôi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Đây là nơi thâm sơn cùng cốc, giữa ngày băng tuyết không có gì làm lễ vật cúng tế bằng hữu của ta. Vì thế Hàn mỗ muốn mượn của các vị một vật.

Kim Ti Hầu chẳng khó gì mà không hiểu “một vật” đó là gì, lùi lại vận công phòng bị nói:

- Tên họ Hàn! Ta sẵn sàng cho ngươi mượn bất cứ vật gì, chỉ cần ngươi có bản lĩnh.

Hàn Tùng Linh nói:

- Rất tốt! Hàn mỗ muốn mượn thanh kiếm của ngươi để dùng nó moi lấy tim các ngươi làm vật tế!

Lời vừa dứt, thân ảnh đã lao tới.

Kim Ti Hầu chỉ thấy mắt hoa lên, biết tình thế bất lợi vội đưa song chưởng đánh ra nhưng đều không trúng đích.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện ngay sau lưng hẩn, giật lấy thanh kiếm đồng thời phóng một cước đá đối phương ngã nhào xuống.

Bằng động tác chậm rãi, chàng hất ngửa Kim Ti Hầu lên.

Tên này còn chưa bị điểm huyết đạo, nhưng dường như quá khiếp sợ nên cả người tê đi không có phản ứng gì.

Hàn Tùng Linh đưa một kiếm xé tan lồng ngực hắn.

Kim Ti Hưu rú lên thê thảm cố nhổ dẫy nhưng bị Hàn Tùng Linh dẫm chân lên bụng.

Lão nhân mặt sọ lao tới, nhưng bị chàng vung tả chưởng đánh lùi lại tại chỗ.

Hàn Tùng Linh cúi xuống móc lấy quả tim tươi rói của Kim Ti Hưu bước tới đặt bên cạnh thi thể bằng hữu nói:

- Lãng Tử, hãy chờ một chút. Tiểu đệ không biết tên nào là hung thủ chính, nên sẽ dùng cả bốn quả tim cúng tế cho huynh.

Nói xong bước lại gần Hắc Mao Hưu.

Tên này lùi lại ba bước, run giọng nói:

- Tên họ Hàn! Người thật độc ác!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu. Chẳng lẽ khi các người xuất thủ hạ sát Lãng Tử không nghĩ đến hậu quả?

Lão nhân sứt môi nói:

- Người có bản lĩnh thì cứ đi tìm Quan Ngoại Dật Tẩu mà phân cao thấp. Chúng ta chỉ là người truyền tin thôi.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đương nhiên là ta cũng sẽ tìm hắn, nhưng các người cũng phải trả giá cho hành động giết người.

Nói xong lại tiến thêm hai bước.

Hắc Mao Hưu tuy khiếp sợ nhưng không thể đứng khoanh tay chờ chết liền quát to một tiếng nháy chồm tới.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đưa tay trái lên chộp lấy Uyển mạch đối phương vặn một cái, đồng thời vung chân phóng ra một cước.

Hắc Mao Hưu bắn lên không như một quả cầu, há miệng phun ra một vòi tiền huyết.

Lão nhân sút môi hét lên:

- Thần Ứng! Chúng ta cùng xông vào!

Dứt lời bổ tới vung song chưởng sang hậu tâm Hàn Tùng Linh.

Lão nhân mặt sẹo có danh hiệu Thần Ứng cũng đã có ý liên thủ với đồng bọn thừa cơ Hàn Tùng Linh đấu với Hắc Mao Hầu mà trừ đi thì mình khó toàn mạng, vừa nghe lão sút môi nói thì từ bên tả lao sang.

Bạch Phong Công Chúa thấy vậy rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lao ra quát:

- Đứng lại!

Vừa quát vừa công ra ba kiếm.

Thần Ứng bị chặn lại, cười hắc hắc nói:

- Mỹ nhân! Để chúng ta giết xong tiểu tử kia, nàng sẽ thuộc về...

Bạch Phong Công Chúa tức giận quát lên:

- Câm miệng!

Trong tiếng quát, kiếm quang lại lóe lên.

Thần Ứng còn ngây người trước sắc đẹp mê hồn của Bạch Phong, không ngờ mỹ nhân còn có bản lĩnh kinh nhân như thế, đến khi nhận ra chiêu kiếm quá lợi hại thì đã không tránh kịp nữa, mở to mắt kinh hoàng nhìn thanh kiếm đã quét tới cổ mình.

Một tiếng rú thảm khốc vang lên, đầu Thần Ứng rơi xuống lăn lông lốc trên mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh vừa đá Hắc Mao Hầu bay lên không thì nghe chưởng kinh đánh tới sau lưng, đưa tay trái đánh lui lại một chưởng.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, lão nhân sút môi bị đánh lùì bảỵ tám thước nhưng vẫn không đứng vững, ngồi phịch xuống tuyết.

Hàn Tùng Linh bước tới, giần giọng hỏi:

- Triệu Tông Nguyên hiện đang ở đâu, nói mau!

Lão nhân nhìn bộ mặt đằg đằg sát khí của đối phương hỏi lại:

- Lão phu nói thì cũng chết, đúng không?

Hàn Tùng Linh gậỵ đầu:

- Hàn mỗ không lừa ngươi. Tuy nói ra cũng chết, nhưng nếu không nói thì chết còn thảm hơn.

Lão nhân trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc thở dài nói:

- Thôi được! Một mất đã thành thiên cổ hận! Không ngờ Song Chưởng Kinh Thiên Tuân Dũ này tung hành quan ngoại mấy chục năm mà bị Triệu Tông Nguyên mua chuộc đến nỗi táng thân ở đây! Đó cũng là kiếp vận thôi!

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Các ngươi chẳng bấy rồi tới đây lừa Hàn mỗ phải đúng không?

Song Chưởng Kinh Thiên Tuân Dũ gật đầu:

- Không sai.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Kẻ chủ mưu là ai?

- Người của Tam Phật Đài, trong đó có hai tên sứ giả. Ngoài ra còn nhiều cao thủ của Tam Tinh Bang.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Còn Triệu Tông Nguyên?

Tuân Dũ đáp:

- Lão phu nghe nói Triệu Tông Nguyên cũng tới đây. Nhưng chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ lão mới xuất thủ.

- Chúng mai phục ở đâu?

- Dưới chân Bạch Vân Phong này.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc lại hỏi:

- Các hạ nói đều thật cả chứ?

Tuân Dũ nghiêm giọng đáp:

- Hàn Tùng Linh, trong trường hợp thế nào cũng chết, lẽ ra lão phu không nên nói thật. Nhưng để chuộc lại lỗi lầm mà lão phu vừa mới nhận ra thì nên nói rõ sự thật cho ngươi biết. Có lẽ ngươi vẫn không tin. Nhiều khi cho tới lúc đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, người ta mới nhận thức được thiện ác.

Bạch Phong Công Chúa nghe nói, trong lòng chột trào lên nổi xót thương. Chỉ mấy câu vừa rồi, nàng nghĩ lão nhân này chưa phải là kẻ cùng hung cực ác, cho dù trước đây có thể nào chẳng nữa thì sau này cũng cải tà quy chánh.

Mặc dù vậy, nàng không can thiệp vào.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Các hạ có thể nói chúng đặt cạm bẫy thế nào không?

- Lấy một người làm môi nhữ người.

- Ai vậy?

-Khổng Tước Chân Nhân!

Hàn Tùng Linh mặt biến sắc, hỏi tiếp:

- Khổng Tước Chân Nhân còn sống hay sao?

Tuân Dĩ gật đầu:

- Còn sống. Nhưng bản thân lão ta cũng không muốn sống nữa.

Mặt Hàn Tùng Linh chột hiện sát cơ. Chàng vung chưởng lên quát:

- Các ngươi đã làm gì Khổng Tước Chân Nhân? Vị đó hiện giờ ở đâu?

Tuân Dĩ mặt mày tái mét, há miệng nhưng không nói ra được.

Bạch Phong Công Chúa lại gần nhẹ giọng:

- Tùng Linh, bình tĩnh lại đi!

Hàn Tùng Linh hít vào một hơi, hạ tay xuống giọng có phần dịu lại:

- Các hạ nói nhanh lên!

Tuân Dĩ lấy lại can đảm nói:

- Chúng đã làm Khổng Tước Chân Nhân tới chỗ thập tử nhất sinh rồi, chỉ còn sống thoi thóp một vài canh giờ nữa thôi, thần tiên cũng không cứu được nữa.

- Chúng để ông ấy ở đâu?

- Chỗ trước đây ông ta trú thân.

- Tùng Hải Động?

Tuân Dĩ gật đầu:

- Chính là ở đó.

Tuân Dĩ dừng lại một lúc, lại nói:

- Hàn Tùng Linh, vừa rồi Lãng Tử nói không sai, Khổng Tước Chân Nhân hẳn lại với Lãng Tử hai câu đó.

Hàn Tùng Linh lẩm bẩm:

- “Tiểu lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu”... Chân nhân muốn mình bỏ mặc vị đó, và đừng khoan nhượng với kẻ thù...

Lại hỏi:

- Các hạ nói hết rồi chứ?

Tuân Dũ thấy vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí của chàng, cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, run giọng đáp:

- Hết... rồi...

Bạch Phong Công Chúa bấy giờ mới chen lời:

- Tùng Linh, chẳng lẽ tội của vị này nhất định phải chết?

Tuân Dũ lòng đầy hy vọng, hết nhìn Bạch Phong Công Chúa lại nhìn Hàn Tùng Linh.

Chàng khoát tay nói:

- Các hạ đi đi!

Tuân Dũ trăn trăn vào mặt Hàn Tùng Linh, chột thờ dài nói:

- Phải! Lão phu đã sẵn sàng đi rồi. Người hạ thủ đi!

Bạch Phong Công Chúa bước lên nói:

- Người sao thế? Đứng dậy đi đi! Tùng Linh không giết người đâu!

Như vừa mới tỉnh khỏi cơn ác mộng, Song Chưởng Kinh Thiên Tuân Dũ đứng bật lên, quay người chạy xuống núi, vừa chạy vừa nói to:

- Bồ tát xin chứng giám cho Tuân Dũ này suốt đời không làm điều ác nữa. Nếu sai lời thì bị trời tru đất diệt!

Nói xong câu thì đã chạy xa mấy chục trượng.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Lãng Tử quỳ xuống bên thi thể đã lạnh ngắt, thảm giọng nói:

- Đây là ông trời muốn cô lập ta hay vì tiểu đệ mang tai họa đến cho huynh? Lãng Tử! Hãy nói cho tiểu đệ biết đi!

Nói xong hai giọt nước mắt rơi xuống thi thể vị bằng hữu vừa chỉ gặp một lần.

Bấy giờ thư muội Úc Liên cũng đến, ba người đứng lặng nhìn cảnh tượng cảm động đó.

Đây là lần đầu tiên Bạch Phong thấy Hàn Tùng Linh rơi lệ, tuy nàng chưa biết thân phận đích thực của chàng, nhưng đoán rằng đó là thiếu niên cô độc và số phận rất bi thảm.

Nàng bước lại gần dịu dàng nói:

- Tùng Linh! Đời người ta thế nào rồi cũng phải chết. Huynh ấy đã từng nói rằng người anh hùng hào kiệt chỉ chết có một lần. Như vậy Lăng Tử xứng đáng là anh hùng hiệp sĩ xả thân vì người khác rồi. Xin hãy bớt đau buồn cho huynh ấy an nghỉ.

Hàn Tùng Linh không đáp.

Bạch Phong Công Chúa buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Anh linh lăng Tử thấy huynh ủy mị như thế chắc không hài lòng đâu. Huynh ấy còn nói rằng “Tiểu lượng phi quân tử, vô độ bất trượng phu”. Món nợ này chúng ta bắt cừu nhân phải hồi hoàn, vì thế phải rấn rỏi lên mới được!

Hàn Tùng Linh ngẩng đầu lên nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Phải! Chúng ta bắt chúng phải trả giá gấp trăm nghìn lần!

Chàng đứng lên nói:

- Ba tử muội hãy tới Hương Sơn khách điểm ở Trấn Sơn Quan trước chờ ta.

Bạch Phong hỏi:

- Còn huynh?

- Ta phải đến gặp một vị bằng hữu.

- Khổng Tước Chân Nhân đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Bạch Phong lo lắng nói:

- Chẳng lẽ huynh quyết xông vào cạm bẫy của chúng?

- Chúng sẽ không làm gì được ta đâu.

Bạch Phong nói:

- Muội sẽ đi cùng huynh.

Hàn Tùng Linh phản đối ngay:

- Không được!

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh cắn môi nói:

- Ba vị hầu như chưa hành khứ giang hồ nên chưa trải qua những tình huống nguy hiểm. Vì thế rất khó tránh được cạm bẫy của đối phương.

Bạch Phong hỏi:

- Chẳng lẽ vì thế mà tiểu muội cứ phải tìm nơi an toàn mà trốn tránh hay sao? Như thế thì bao giờ mới học được kinh nghiệm?

Hàn Tùng Linh không biết trả lời sao.

Bạch Phong nhẹ giọng:

- Tùng Linh, bọn muội chỉ đi theo, nấp một nơi nào đó nhìn huynh hành động thôi, sẽ không lộ diện đâu!

Hàn Tùng Linh nói:

- Như thế cũng rất nguy hiểm, vì ta biết nếu gặp chuyện gì bất trắc, muội sẽ không ngồi yên...

Bạch Phong kiên quyết nói:

- Chính vì thế mà muội phải đi. Nếu huynh may mắn được an toàn thì tốt, nhưng bằng huynh không về nữa thì muội cũng quyết không sống một mình...

Hàn Tùng Linh nhìn nàng, trong lòng vô cùng kích động.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài nói:

- Thôi được...

Chàng nhìn sang thư muội Úc Liên hỏi:

- Còn hai cô nương này...

Bạch Phong nói:

- Cứ để chúng vào Trấn Sơn Quan trước.

Úc Lan vội nói:

- Công Chúa đã không sợ nguy hiểm thì thư muội chúng tôi cũng không sợ! Nếu Công Chúa gặp chuyện gì thì chúng tôi cũng không muốn sống một mình.

Bạch Phong nói:

- Các người cứ hỏi Hàn công tử, ta không quyết định được.

Úc Liên cười nói:

- Hàn công tử, như vậy là Công Chúa đã đồng ý rồi, le nào công tử còn phản đối?

Hàn Tùng Linh nói:

- Hai vị nên biết chuyến đi này rất nguy hiểm...

Úc Liên lập tức ngắt lời:

- Lan tỷ đã nói, nếu công tử và Công Chúa gặp rủi ro gì chúng tôi cũng quyết không sống một mình.

Hàn Tùng Linh không biết trả lời sao nhìn Bạch Phong dò hỏi. Thấy nàng gật đầu, hai tỷ muội cao hứng nói:

- Thế là được, chúng ta đi thôi!

Hàn Tùng Linh cúi xuống bế Lãng Tử lên.

Bạch Phong Công Chúa ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Huynh định mang theo cả huynh ấy sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải. Cần phải có thêm nhiều người tiễn biệt huynh ấy sang thế giới bên kia.

Nói xong cất bước xuống núi.

Bạch Phong và thư muội Úc Lan lặng lẽ đi theo.

- o O o -